

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobkyně: T. H. N. N.
zastoupená advokátem JUDr. Ivem Žižkovským ,
sídlem Martinská 10, Plzeň,
proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-139819-5/SO-2021 ze dne 1. 10. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-3405-21/ZR-2020 ze dne 16. 8. 2021 zrušilo platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo lhůtu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, případně 30 dní od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
2. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Toto odvolání žalovaná rozhodnutím č. j.

MV-139819-5/SO-2021 ze dne 1. 10. 2021 zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

3. Proti rozhodnutí žalované žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že správní orgány jednaly nepřiměřeně, pakliže se dostatečně nezabývaly dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve vztahu k ochraně zájmů České republiky. V této souvislosti rovněž správní orgány pominuly posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života nezletilých dětí žalobkyně, jež se plně integrovaly do české společnosti. Jejich případné oddělení od matky by vedlo k tomu, že by na území České republiky zůstaly nezaopatřené, což je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
4. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se dostatečně vypořádala s přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Evropská úmluva“) a Úmluvy o právech dítěte. Nezletilé děti byly svěřeny do pěstounské péče a nadále udržovaly s žalobkyní telefonický kontakt. Otci mladšího syna žalobkyně a rovněž jejího druhá byl taktéž zrušen trvalý pobyt na území České republiky, neboť byl odsouzen spolu s žalobkyní. Argument v podobě kvality vzdělání není z hlediska čl. 8 Evropské úmluvy a Úmluvy o právech dítěte významný. Prvorozený syn dosáhne zletilosti dne 30. 4. 2022 a bude záležet na jeho rozhodnutí, zda bude nadále pobývat na území České republiky vzhledem ke skutečnosti, že jeho pobytové oprávnění na území nadále zůstává nedotčeno, případně se rozhodne vrátit do země původu. V případě druhorozeného syna lze předpokládat, že bude žalobkyni následovat, pakliže by nezůstal nadále v pěstounské péči na území, o čemž by musely rozhodnout i příslušné úřady. Je to však především žalobkyně, komu lze vyčítat, že nezohlednil vlastní zájmy, tak zájmy svých nezletilých dětí. V důsledku trestné činnosti rizika se žalobkyně vystavila riziku zrušení trvalého pobytu, což jí ovšem nebrání vést rodinný život s jejím druhem spolu s dětmi v zemi původu.

Vyjádření účastníků při jednání

5. Procesní strany při ústním jednání v zásadě setrvaly při jednání na svých stanoviscích. Žalobkyně nad rámec toho navrhla provedení důkazů ke zjištění stavu jejího rodinného a soukromého života. Také vyložila, proč se domnívá, že tyto skutečnosti nemohly být zjišťovány před správními orgány (faktické omezení při uplatnění práv a poskytování právní pomoci ve výkonu trestu z důvodu protiepidemických opatření).

Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná.
7. V souzené věci bylo povolení žalobkyně k trvalému pobytu zrušeno dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Dle něj ministerstvo zruší trvalý pobyt, pakliže byl cizinec pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
8. V souzené věci nebylo sporu, že žalobkyni byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5 a půl roku společně s peněžitým trestem v celkové výměře 550 000 Kč pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Podmínky pro zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h)

zákona o pobytu cizinců tak byly *prima facie* splněny.

Přiměřenost rozhodnutí vůči rodinnému a soukromému životu žalobkyně

9. Zákon v této souvislosti nepředpokládá posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince, tedy nepřepokládá vážení zájmu ČR na tom, aby cizinec opustil její území, oproti právem chráněným zájmům tohoto cizince vztahujícím se právě k území ČR (zejména podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Ve správním soudnictví je ustáleno, že tato úprava vyjadřuje (legitimní) úvahu zákonodárce, že některá rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců typově mají nízké či zanedbatelné dopady do soukromého a rodinného života cizinců. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů, kde není posuzování přiměřenosti výslovně předepsáno, lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života. Takovou situaci ovšem nelze s ohledem na rozličnost skutkových příběhů vyloučit a nelze tedy ani vyloučit přednostní aplikaci některého z mezinárodních, zejména lidskoprávních závazků ČR podle čl. 10 Ústavy.
10. Korektivem je tedy posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život cizince, i když to zákon o pobytu cizinců nestanoví, *a to tam, kde cizinec takové námitky uplatní* (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 Azs 96/2015-30 ze dne 25. 8. 2015, č. j. 5 Azs 47/2016-57 ze dne 31. 5. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30 ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 310/2019-32 ze dne 12. 12. 2019, č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020).
11. V souzené věci žalobkyně takovou námitku v řízení před ministerstvem vnitra neuplatnila. Přesto ministerstvo zjišťovalo aktuální stav dětí žalobkyně od Městského úřadu Cheb jako orgánu sociálně právní ochrany dětí. Námitku nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně uplatnila až v odvolání. Napadené rozhodnutí by tak v zásadě mělo obsahově odpovídat kritériím judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. zejména klasické rozsudky ESLP ve věcech Boultif proti Švýcarsku č. 54273/00 ze dne 2. 8. 2001, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku č. 50435/99 ze dne 31. 1. 2006 a Üner proti Nizozemsku č. 46410/99 ze dne 18. 10. 2006 a na ně navazující judikaturu).
12. Nelze ovšem přehlédnout, že odvolání žalobkyně je formulované značně obecně. Žalobkyně se v něm odvolávala na řadu judikturních kritérií, aniž by však v poměrech vlastního případu vyložila, proč má úvahy žalovaného za nedostatečné, liché, mylné či vyvrácené. Žalovaný tak sice musel explicitně hodnotit přiměřenost svého rozhodnutí jako odpověď na důvody odvolání, neměl však důvod tak činit podrobně. Totéž platí i pro žalobu: žalobkyně neuplatnila žádnou konkrétní argumentaci, kterou by s pomocí obvyklých judikatorních kritérií pro posouzení přiměřenosti rozporoval závěry napadeného rozhodnutí. Ustrnula na tvrzení o paušálním, neindividualizovaném posouzení jejího případu s tím, že závěr o přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života nemá oporu ve skutkových zjištěních, řada zjištěných skutečností nebyla podrobně hodnocena a žalovaný měl skutkový stav zjišťovat i bez návrhu, k čemuž si měl i konkrétně určit nejlepší zájem dětí žalobkyně.
13. Protože soud napadené rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu a kvalitě uplatněných námitek, lze konstatovat, že napadená rozhodnutí obvyklým judikatorním požadavkům bez dalšího dostojí a v zásadě by na ně postačovalo odkázat. S ohledem na obecnost námitek není potřebné a ani vhodné se zabývat jednotlivými kritérii, která by bylo

možné hodnotit. Rozhodující je, že žalobkyně se dopustila závažné trestné činnosti, u jejich dětí nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti bránící zrušení trvalého pobytu žalobkyně a sama žalobkyně takové okolnosti neuvedla.

14. Žalobkyni byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 5 a půl roku společně s peněžitým trestem v celkové výměře 550 000 Kč pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Závažnost této trestné činnosti je nepochybná už jen proto, že s ní žalobkyně v žalobě nijak nepolemizovala. Uvedla-li při ústním jednání, že Vrchní soud v Praze k této trestné činnosti přistupuje výrazně přísněji než Krajský soud v Plzni, na věci to nic nemění. Faktem je, že „méně závažný“ způsob zapojení žalobkyně do trestné činnosti byl *pravomocně* a tedy i *závažně* hodnocen citelným nepodmíněným trestem odnětí svobody i vysokým peněžitým trestem, který vyjadřuje míru závažnosti jednání žalobkyně
15. Správní orgány z vlastní činnosti zjistily informace o nezletilých dětech žalobkyně a o možném zásahu do jejich života, kterými se zabývaly. Zohlednily přitom jejich věk, skutečnost, že děti jsou ve vyhovující péstounské péči. V rámci toho se zabývaly i tím, že děti mohou zůstat po propuštění žalobkyně v péstounské péči, popřípadě mohou se stěžovatelkou vycestovat do země původu, protože nebyly zjištěny žádné konkrétní důvody, které by tomu bránily. Nebylo třeba, aby se správní orgány explicitně vyjadřovaly k nejlepšímu zájmu dětí žalobkyně, neboť nebylo pochyb o tom, že v jejich (nejlepším) zájmu je zůstat na území státu, který dobře znají a zůstat na něm s matkou. To však není rozhodující, neboť nejlepší zájem dětí je jen jeden z vícera zájmů, mezi kterými je třeba vyvažovat (srov. kategorizaci provedenou v odst. 52 nálezu sp. zn. IV. ÚS 950/19 ze dne 14. 4. 2020 a k interpretaci těchto závěrů závazných pro všechny orgány a osoby v podrobnostech rozsudky KS v Plzni č. j. 60 Az 56/2020-96 ze dne 3. 9. 2021, odst. 9–11, č. j. 76 A 2/2021-82 ze dne 15. 12. 2021, odst. 26–28). I zde je třeba připomenout, že žalobkyně identifikovala před žalovaným zásah do rodinného života jako hrozící *separaci dětí, které by v ČR zůstaly bez rodičů, bez bydlení, bez jídla a pomoci*. S tím se žalovaný dostatečně vypořádal tím, že konkrétně uvedl, proč toto nebezpečí nehrozí.
16. Závěr správních orgánů je tedy přezkoumatelný a vychází ze všech zjištěných okolností. Pokud žalobkyně považovala některé okolnosti jejího rodinného života za stěžejní, měla je sama uplatnit. Jestliže tak neučinila, nemůže správním orgánům vytýkat, že je samy nezjistily. V souzené věci tedy nebyly zjištěny zvlášť mimořádné okolnosti rodinného a soukromého života žalobkyně či její rodiny. Ve věci nevyšla najevo žádná zásadní okolnost, jež by převážila nad zájmem České republiky, aby žalobkyně opustila její území.
17. Odkazovala-li žalobkyně před soudem na nedostatečnou kvalitu vzdělání v zemi původu a přetržení sociálních vazeb nezletilých dětí na území České republiky, potažmo i jiná hlediska, nemá to význam pro posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí. Jde o obecná, neindividualizovaná tvrzení, která svým významem nepřesahují význam zájmu na tom, aby na území státu nepobývali cizinci páchající závažnou trestnou činností. Co je však podstatnější, tato tvrzení mohla a měla zaznít v řízení před správními orgány.
18. V této souvislosti je třeba uvést, že praktické problémy v komunikaci žalobkyně se správními orgány, potažmo s jejím zástupcem, nemohou odůvodnit procesní pasivitu ve správním řízení. Jakkoliv je možné, že protiepidemická opatření ztížila výkon procesních

práv, ze správního spisu neplyne, že by postup v řízení byl natolik kvapný či nepředvídatelný, že by na něj žalobkyně nemohla reagovat. Žalobkyně měla dostatek prostoru navrhnout důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Obsahově významným způsobem tak neučinila.

19. Za toho stavu soud hledal nadbytečnými navržené důkazy směřující ke zjištění rodinného a soukromého života a zájmu dětí žalobkyně. Ty by pro přezkum napadeného rozhodnutí nemohly nic přinést. Správní soud sice může doplnit důkazy, aby prověřil či doplnil skutková zjištění správních orgánů. Nemůže však jít o pokračování dokazování, které *mělo proběhnout ve správním řízení z iniciativy žalobkyně*. Výslech pěstounky, výslech staršího syna žalobkyně a zpráva orgánu sociálně právní ochrany dětí ve vztahu k mladšímu synu žalobkyně, tak nemohou vypovídat ani o vadách řízení před správními orgány, ani o jejich nesprávných skutkových zjištěních. Stručně řečeno, není důvod před soudem nahrazovat skutková zjištění správních orgánů, které udělal vše, co bylo podle procesních předpisů třeba.
20. Dále pak soud neprovedl ani důkaz rozhodnutím o podmíněném propuštění žalobkyně a zprávami Probační a mediační služby, neboť ty nevypovídají o skutkovém stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nehledě na to, vypovídací hodnota těchto důkazů je pro státní správu na úseku pobytu cizinců pouze omezená (srov. odst. 12–14 cit. rozsudku KS v Plzni č. j. 76 A 2/2021-82).

Závěr

21. Správní orgány tedy nad rámec obecného a pasivního procesního postoje žalobkyně z vlastní iniciativy zkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života ve vztahu k dětem. Jejich zjištění jsou dostatečná a hodnocení je srozumitelné, logické a na věc příléhavé.
22. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. února 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu